

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Λ μάτια του Ρουλταμπιλ αναζητούσαν τώρα στο ποτάμι ζωνιά βάρκα. Μά το ποτάμι ήταν ήσυχον και ζανένα πλεούμενον δεν φανόταν σ' αυτό...
 — Ω! τι να κάνω; Τι να κάνω; άναρωσιάζον ό ρεσότερο. Πρέπει να τή σώσω!.

Ξανόρασε να περπατή κατά μήκος της όχθης. Πώς λοιπόν θα μπορούσε να τον δώσει μια πληροφορία χρήσιμη;..

Βλέποντας ένα μικρό σατάκι, στο όποιο κατοικούσε κάποιος φύλακας της προνομίας, πλησίασε... Ο φύλακας κοιβένταζε τη στιγμή εκείνη μ' έναν άξιωματιζό.

Με την έλπιδα αυτή, ό Ρουλταμπιλ τού έδειξε τό χαρτί που τού είχε δώσει ό Κοιτριάν και, με τή μεσολάβηση του άξιωματιζού, ό όποιος μάλλον ήταν τής άστυνομίας, τού άτηρήθηκε μερικες ερωτήσεις.

Ο φύλακας πράγματι είχε ανακαλύψει τήν προηγούμενη μέρα άπ' τις αλλεπάλληλες βόλτες μιας μαζής βάρκας, ή όποια, άφοδ έξαφανίστηκε για μια στιγμή σε κάποια στεορή του ποταμού. Ξαναπαρουσιάστηκε κατόπιν και διηλόρασε ένα ζότερο, που έπλεε σ' άνοχητά του ζώλου. Ήταν έν' άπ' τή γρήγορα και ζωηρά εκείνα ζότερα, που ό Ρουλταμπιλ τή έβλεπε συχνά στις άκτες τής Λάκτας...

Η Λάκτα!.. Η άκτες τής Λάκτας!.. Αυτό έκανε τού ρεσότερο μας να θυμηθί τή συμβουλή του Γκοινσόφου, ό όποιος τού είχε πη: «Επιβλέπετε τις άκτες τής Λάκτας κ' έπειτα έλάτε να μου πητε αν έξακολουθήτε να πιστεύετε στην άδωότητα τής Νατάσας...» Ακριώς ό Γκοινσόφου, όταν τού τή έλεγε αυτό, ήξερε πως ή Νατάσα είχε φάγει μαζί μ' ημενεσιτάς, μα άγνωστος σίγουρα ότι τού είχε ακολουθήσει διά τής βίας...

Ήταν τάχα πολύ άργα για να σώσει τή Νατάσα; Ότόσο πριν πεθάνει — γιατί τού είχε πάρει πηιά άπόφασι να πεθάνει—ό Ρουλταμπιλ θα έπιχειρούσε τή πάντα, για να σώσει αυτή τουλάχιστον.

Με τή σκέψη αυτή, τραβήξε στην προνομία, φώναξε μια βάρκα κ' είπε στο βαρκάρη να τόν οδηγήσει στην άκτι τής Λάκτας, όπου κ' άποδιβάστηκε...

Εκεί, άριστερά του, ήταν ή θάλασσα, ό άπέραντος ζώλος τής Φινλανδίας με τή χλοιά του χύματα... Λέξιά του πάλι, μα άτελείωτη έστασι βάλτοιν άπλώνονταν με τή σαπία της, με τή γόρτα της και τή καίσιμα της που έσταίαν άπόμερο... Στη στενή λωρίδα τής γης που βρισκόταν άνάμεσα άπ' τούς βάλτους και τόν ζώλο, ό Ρουλταμπιλ προχωρούσε, προχωρούσε πάντοτε, άκούραστα, με τή βέβαιια του ζωοφιμένο στην άπέρανη θάλασσα...

Έξαφνα, ένας άλλότοπος θορύβος τόν έκανε να γυρίση τού νεφάλι του. Στην όχθη δεν είδε τίποτε...

Άζωνγε μόνον μαζονά έν' άτελείωτο ποδοσκάκι, ενώ συγχρόνως σύννεφα έξόζηλα άγχοι άρχοναν ν' ανεβαίνον άπό τούς βάλτους... Κ' έπειτα, διέκρινε πιο κοντά τον τή ψηλά γόρτα τών έλών να σαλεύον ζωιασιτά... Καί έπειτα, χωρίς να καταλάβη πως, αναρίθητα καπάδια άρρισαν να ξεπροβάλλον και να τρέχον άπό τού βάθος τών βάλτων... Βώδια, βούβαλα και ταύροι, μεραρχίες όλόκληρες άπό κτήνη, τών όποιων φωνόντουσαν τή κέρατα, ήφωμένα σαν ξιφολόγγες, σπρωχόντουσαν τού ένα με τ' άλλο. Πολλά άπ' αυτά κολυμπούσαν, και, έδω κ' εκεί, στη όχθη μερικων άπ' αυτά, καθόντουσαν άνθρωποι γυμνοί, τών όποιων τή μαύλια έφταναν ως τούς ώμιους ή ζωμάτιζαν πίσω τους σαν χαιτες... Οί άνθρωποι αυτοί ξεφώνιζαν άγρια και σίλεσαν τεράστια ραβδιά...

Ο Ρουλταμπιλ στάθηκε μπροστά στο προσιτοζικό αυτό θέμα.

Ποτέ τον δεν θι φανταζόταν ότι, σε λίγων χιλιομετρων άπόσταση άπό τήν άριστοκρατική λεωφόρο τής Πετρούπολης Νέφρασι, θ' αντίκριζε μια τέτοια σκηνή. Αλλά οί άγριόάνθρωποι δεν είχαν καν ούτε μια ζω-

νη στη μέση τους... Άπό που έρχόντουσαν με τή κοπάδια τους... Πουά τεράστια σφαιρία περριέταν αυτές τις όρδες που κάλυψαν και μούγγριζαν σαν τόν όκεανό;

Όταν έφτασαν στο δέμα, οί γυμνοί άνθρωποι πήδηξαν σ' αυτόν, ήφωσαν τή ραβδιά τους κ' έβγαλαν βραχνές κραυγές που τή ζωή τους τις κατάλαβαν. Τή κοπάδια πήδηξαν άπό τούς βάλτους, τραδώντας προς τήν προτεύουσα κ' άγρίνοντας πίσω τους σύννεφα σόνης...

Τό θέμα ήταν έπείσορο και τρομερό...

Για να μη παρασφωδή άπό τού σίφωνα αυτό, ό Ρουλταμπιλ γαντζώθηκε σ' ένα βράχο τού δασμου σαν άπολυθόμενος κ' ό ίδιος. Έίλος, όταν οί βάρκαροι πέρασαν, γλίστρησε πάλι κάτω, μα ό δρόμος είχε μεταβληθί τώρα κ' αυτός σε βάλτο...

Εντυχός, εκείνη τή στιγμή, ό θορύβος ενός κάφρου άκούστηκε πίσω του. Ήταν μια τέλεγγα πρωτόγονη... Ο Ρουλταμπιλ πέταξε πέντε ροβία στον ζωοσισίση κ' αυτός τόν έπληξε στο πλάι του άπέναν στο άμάκι.

Καθώς τού κάφρο προχωρούσε, ό Ρουλταμπιλ κίτταζε πάντα τή θάλασσα προς τήν άκτι τής Λάκτας.

Έπειτ' άπό λίγη ώρα, ό ρεσότερο ζωτέθηκε άπ' τού άμάκι, τού όποιο άποκαζώνθηκε. Βρισκόταν πηιά στο μέρος που τού είχε συστήσει ό Γκοινσόφου να επιβλέψη... Ο Ρουλταμπιλ δεν άγνωσσε ζωθίλον ότι σ' αυτά τή φορμα μέση σήχναζαν οί ημενεσιτάς. Έλπιζε να συναντήσει κανέναν άπ' αυτούς και να έξηγηθί μαζί του για τή Νατάσα. Μισούσε ίσως να ξαναέλτε και τή Νατάσα τήν ίδια...

Έξαφνα είδε πέρα, στην όχθη ενός άπέραντου δάσους μια ζώληνη κατοικία, τής όποιας οί τοίχοι ήσαν ζωογραφισμένοι ζωκωναν και ή στήνη πράσινη. Μία επιγραφή ποσοική έδειχνε πως τού σπίτι αυτό ήταν έσπιατόριο... Ο Ρουλταμπιλ προχώρησε ως εκεί και μπηκε μέσα. Κανένας άλλος πελάτης δεν βρισκόταν... Ένας γέρος με μαζονά γυφία γενειάδα και με γυαλιά καθόνταν πίσω άπ' τόν πάγκο μπροστά στους μεξεδες του... Ο Ρουλταμπιλ διάλεξε διάφορα πράγματα και πέρασε στη διπλανή αίθουσα που ζωοριζαμε για έσπιατόριο... Πεινούσε πολύ... Ήθελε να πεθάνη βέβαια, μα όχι άπό τήν πείνα...

Κέθηκε σ' ένα τραπέζι κοντά στο παράθυρο άπ' όπου μπορούσε να βλέπει τή πάντα στην άκτι κ' άρχισε να τρώει μελαγχολικά. Ένουθε ένα μεγάλο οίκο για τόν ένωτό του, τόν όποιο έλεγεινολογούσε άδιάστατα. Έξαφνα άνοιξε ή πόρτα και, ζωάπληκτος, ό ρεσότερο μας είδε τόν Κοιτριάν να μπάνη μέσα...

Δεν μπορούσε να έξηγηση που θάπια είχε οδηγήσει εκεί τού γενο άρχιγού τής άστυνομίας. Μα ζωά βάλτο ήταν ενζαριστιμένος γιατί, προκειμένου ν' απαγάγη τή Νατάσα άπό τή χέρια τών ημενεσιτών, ή συνδρομή του Κοιτριάν ήταν ζωάπληκτη.

— Ά έκανε σχεδόν ζωοφύμενος. Δεν σάς περιμένα!.. Πώς πάλι τού τραύμα σας;..

— Νιτσεβό! Έκανε ό Κοιτριάν. Άς μη μιλάτε γι' αυτό. Δέν είνε τίποτε...

— Κι' ό στρατηγός;.. Ά! τή τρομερή νύχτα!..

— Νιτσεβό!.. Νιτσεβό!.. Έκανε πάλι ό Κοιτριάν.

— Κι' ό δυστυχισμένος Έμοζλάφ;..

— Νιτσεβό!.. Νιτσεβό!.. Δέν είνε τίποτε!

Ο Ρουλταμπιλ τήν κίτταζε ζωάπληκτος. Ο Κοιτριάν είχε δεμένε τού ένα του χέρι, μα έλαπιε όλόκληρος σαν ζωοζωομένο νόμιμα, ενώ ό ίδιος ήταν σε ζωά γάλα.

— Μα τή ήθθατε να κάνετε έδω, έξοχώτατε;

— Ο, τή ήθθατε να κάνετε ζωά σεις, άπάντησε ό Κοιτριάν.

— Όποτε, φώναξε ό Ρουλταμπιλ, ήθθατε να σώσετε τή Νατάσα;

— Πώς;.. Να τή σώσω;.. Ήθθα, άπλοίστατα, να τήν σώζάδω!

— Να τήν συλλάβετε;

— Ναί, ζωίε Ρουλταμπιλ... Τήν περιμένει ένα ζωοτιμένο ζωέλι στο φρούριο Πέτρον και Παύλου...

— Θα ρίξετε τήν Νατάσα στη

Με τις σκέψεις αυτές, φώναξε μια βάρκα κ' είπε στο βαρκάρη να τόν οδηγήσει στη Λάκτα.

φιλιά;

—Τίποτα είνε ή διαταγή τού αὐτοκράτορος, ἀπάντησε ὁ Κομπριάν. Καί ἄν με βλέπετε ἐδῶ τὸν ἴδιον, ἦρθα γιατί ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θέλει νά γίνη ἡ συλλήψεις της με τὸν πῶ μυστικό τρόπο τοῦ ζώσου...

—Ἡ Νατάσα στή φιλακή! φώναξε ὁ ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε με τρέμου ὄμα τὰ ἐμπόδια τοῦ ζώσου νά ὀρθώνονται μπροστά του. Καί γιά τὸν λόγο;...

—Γιά τὸν ἀποστόλερο λόγο τοῦ ζώσου... Ἡ Νατάσα Φεοντοφάνα είνε μιὰ ἀδελφά τού δὲν πρέπει νά προκαλῆ κανένα ὄικο... Εἶνε ἡ συνένοχος τὸν ἐπιστάσιον καί ἡ ἐμπνεύστρια ὄλων τὸν ἐγγλημάτων ἐναντίον τοῦ πατέρα της...

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπατάσθε, ἐξοχώτατε... Μά ποιὸς σὰς ὠδήγησε ὧς ἐδῶ πέρα;

—Ἀπλοῦστατα, σεις ὁ ἴδιος.

—Εἶω;

—Ναί... Εἶχαμε χάσει κάθε ἴχνος τῆς Νατάσας. Μά, καθώς ἐξαφανιστόκατε καί σεις, κατάλαβα ὅτι τὴν ἀναζητοῦσατε... καί ὅτι ἀναβεσίζονταε ἐσῆς, εἶχα ἐλπιδεε νά τὴ συλλάβω...

—Μά ἐγὼ δὲν εἶδα κανένα ἀπ' αὐτοὺς τῶς ἀνθρώπους σας!..

—Καί ὅμως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σὰς ἔφερε ἐδῶ...

—Εἶμένα;

—Ναί, ἐσῆς!.. Δὲν ἀνεβήκατε σ' ἕνα κάρρο;

—Ἄ!.. Ἔκανε ὁ Ρουλιταπιλ. Μήπως ὁ ἀμαξιάς ἦταν ἀστενομώδης;

—Μάλιστα!.. Αὐτὸς μὲν εἰδείξε τὸ μέρος στο ὁποῖο ἦρθατε... Καί ἦρθα καί ἐγὼ...

Ὁ νεαρός ρεπόρτερ χαιρώσε τὸ κεφάλι του, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ντροπή του... Ἀσφαλῶς ἡ πένθημ ἰδέα ὅτι μπορούσε νά ἦταν ἐπευθύνος γιά τὸ θάνατο ἐνὸς ἀδῶου καί ὅλεε ἡ δυστυχίε πού εἶχαν ἐξακολούθησει, τὸν εἶχαν μανίε νῆχάση κάθε ἰσπανότητά του... Τὸ ἀναγνώρισε τώρα... Γιά τὸν λόγο νά ἐξακολούθησε τὸν ἄγωνα;... Ἄν τοῦ ἔλεγε ἄλλοτε πὸς αὐτὸς ὁ Ρουλιταπιλ θὰ εἶν κάθανε ἔτσι, θὰ γελοῦσε...

Ὁχι!.. Ὁχι!.. Δὲν ἦταν πειὰ βανός γιά τίποτε... Ὁχι μόνον ἐξ αἰτίας του, ἀπὸ μιὰ ἀσυνζῶρητὴ πλάνη του, ἡ Νατάσα εἶχε πέσει στὰ χέρια τὸν ἐπαναστάτη... καί ἀζώμα, στή στιγμή πού ἦλθε νά τὴν βοηθήσει, ὠδηγήσε ὁ ἴδιος ἡλίδια, ἀνόητα, τὴν ἀσυνείμια γιά τὴ συλλάβη... Αὐτὸ ἦταν τὸ κατακόκκινος τοῦ ἐξευτελισμοῦ...

Ὁ Κομπριάν, βλέποντας τὴν ἀπένοσι πού τοῦ ἔφερναν αὐτῆς ἡ σῆψεις, τὸν ἐσπλαγχνίστηκε καί τοῦ εἶπε:

—Ἐλάτε!.. Μὴν ἀπελπίζετε ἐτσι... Θὰ ξαναβροσάμε τὴ Νατάσα καί χωρὶς σῆς... Ὁ Γκουνσάφσον μῆς πληροφορήσε γιά τὸ μέρος στο ὁποῖο πρέπει ν' ἀποδιώσθη ἀπόψε μαζί με τὸν Πριεσσοφ...

—Ἡ Νατάσα με τὸν Πριεσσοφ! φώναξε ὁ Ρουλιταπιλ. Ἡ Νατάσα μαζί με τὸν ἀνθρώπο πού ἔπιτασε στο σπίτι τοῦ πατέρα της τῆς ὄνταεξ βόμβε;... Ἄν εἶνε μαζί του, ἐξοχώτατε, εἶνε σίχναλῶνός του... καί αὐτὸ μόνον φτάνει γιά ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά της... Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ πού σὰς ἔστειλε ἐδῶ...

Ὁ Κομπριάν ἀδειασε ἕνα ποτήρι βότκα, γέμισε ἕνα ἄλλο καί εἶπε:

—Ἡ Νατάσα εἶνε φίλη αὐτῶν τὸν ἀνθρώπων καί θὰ τὴ δοῦμε με λίγο ν' ἀποδιώξεται πασιμένη χερί με χερί μαζί τους...

—Οἱ ἀνθρώποι σας λοιπὸν δὲν ἀνακάλυψαν σῆς ὄχθεε τοῦ Νέβα τὰ ἴχνη τῆς πάλης της καί αὐτοὺς τῶς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀπῆγαγαν;...

—Ὁ! δὲν εἶνε τόσο τιφῶς! Μά τὰ ἴχνη αὐτὰ ἦσαν τόσο φανερά, ὥστε αὐτὸ ἠτοκνεῖνε πὸς εἶχαν γίνε σκεπῆσιμος γιά νὰ μῆς παραπλανήσουν... Τί παιδι πού εἶστε!.. Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι ἡ παρουσία τῆς Νατάσας μέσα στή βίλλα γίνονταν πολὺ ἐπικίνδυνη γι' αὐτὴν. ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ἀσχητοῖσα δηλητηρίασὶ τοῦ πατέρα της καί τῆς μητριῆς της;... Γι' αὐτὸ, τὴν στιγμήν πού οἱ φίλοι της ἔπιτασαν μέσα στο σπίτι της τῆς ζωντανῆς βόμβε, τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν ἔξω γιά νὰ τὴ σώσουν!.. Τὸ πράγμα εἶνε πολὺ ἀπλοῦς...

Ὁ Ρουλιταπιλ σήκωσε τὸ κεφάλι του καί εἶπε:

—Υπάχει κάτι πὸ ἀπλοῦ ἀζώμα πού δὲν τὸ σκεφθήκατε... Κι'

αὐτὸ εἶνε ἡ σῆψεις πού ἔκανε ὁ Πριεσσοφ ὅταν ἔφοξε τὸ δηλητήριο μέσα στή μπουτίλια τῆς βότκας... Σκεφθήκατε δηλαδή πὸς καί ἄν δὲν πετῶνε πλήρως ἡ δηλητηρίασις, θὰ τὸν δινόταν πάντως ἡ εὐκαιρία νά κτάση μέσα στή βίλλα τοὺς γατροὺς με τῆς βόμβε;...

Τότε ὁ Κομπριάν ἔπιτασε τὸ χερί τοῦ Ρουλιταπιλ καί τοῦ εἶπε τὰ τρωικὰ αὐτὰ λόγια, κοιτάζοντάς τον βαθειά μέσα στὰ μάτια:

—Δὲν εἶνε ὁ Πριεσσοφ αὐτὸς πού ἔφοξε τὸ δηλητήριο, γιατί με ἔσα στή μπουτίλια τῆς βότκας δὲν ὑπῆρχε ὁ ὅτε ἴχνος δηλητηρίου!

Ὁ Ρουλιταπιλ, ἀνοιχόντας τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀποκάλυψη, πετάχτηκε ἀπάνω περισσότερο τρομαγμένος ἀπὸ ποτῆ...

—Ἄν δὲν ὑπῆρχε δηλητήριο μέσα στή μπουτίλια, τότε τὸ δηλητήριο εἶχε εἰσέλθει κατ' εὐθείαν μέσα στὰ ποτήρια, ἀπὸ ἕνα ἀπ' τὰ προόσωπα πού βρισκόζοντοσαν στο κίόσκι. Στο ἄσκι δὲ βρισκόζοντοσαν τέσσερα πρόσωπα: ὁ στρατηγὸς καί ἡ Ματοῖνα πού λίγο ἔλειπε νὰ τὴν λάθουν, ἡ Νατάσα καί αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ρουλιταπιλ... Καί τὸ κίόσκι αὐτὸ ἦταν τὰσο ἀπομονωμένο, ὥστε δὲν μπορούσε κανένα ν' ἀλλοε ἐξτός ἀπὸ ἐξείνους πού βρισκόζοντοσαν μέσα σ' αὐτὸ νά οἴξη δηλητήριο στὰ ποτήρια.

—Μά αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! φώναξε ὁ Ρουλιταπιλ.

—Καί ὅμως ἐτσι εἶνε! τοῦ ἀπάντησε ὁ Κομπριάν. Ὁ γέρο Ἀλέξης με βεβαίωσε ὅτι δὲν ὑπῆρχε δηλητήριο μέσα στή μπουτίλια τῆς βότκας καί ὀφείλω νά προσθέσω ὅτι καί ἡ ἀνάλησις πού διέταξα καί ἔκαναν στο εἰδικὸ ταῖμα τῆς ἀστυνομίας, τὸν δικαιολόγησε πλήρως... Δὲν ὑπῆρχε ἔπιση δηλητήριο οὔτε καί στή μικρὴ μπουτίλια πού πήγατε στο γέρο Ἀλέξη, μέσα στὴν ὁποία σεις ὁ ἴδιος εἶχατε οἴξει τὴ βότκα πού ὑπῆρχε στο ποτήρι τῆς Νατάσας καί στο δικό σας... Ἐξείτασε καί τὸ ποτήρι σας, καθόσε καί τὸ ποτήρι τῆς Νατάσας καί οἴτε σ' αὐτὰ ὄσκει τίποτε... Ἰχνη θειοῦχο ἀρσενικοῦ δὴληχαν μόνον σεις πεστέε με τῆς ὁποῖες σκευπύστηκαν ὁ στρατηγὸς Τρομπασσοφ καί ἡ σύζυγός του καί στὰ ποτήρια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦσαν!...

—Ὁ! Εἶνε τρομερό! φώναξε ὁ Ρουλιταπιλ ἀποσβολωμένος. Εἶνε τρομερό, γιατί, ἐν τωαῖνῃ περιπτώσει, ὁ δηλητηριστής εἶνε ἡ ἡ Νατάσα... ἢ ἐγὼ!..

—Ἐγὼ ἀπεραντὴ ἐμπιστοσύνη σὲ σῆς! Τοῦ ἀπάντησε, γελοῦντας δυνατὰ, ὁ Κομπριάν καί χαιρώντας τον στὸν ὄμο. Καί γι' αὐτὸ θὰ συλλάβω τὴ Νατάσα!.. Ἐ;... Σεις, πού ἀγαπᾶτε τόσο τὴ λογική, πρέπει νά εἶστε βαναποτημένοι...

Ὁ Ρουλιταπιλ δὲν εἶπε πειὰ οὔτε λέξι. Κάθησε πάλι στὴν κωφέλια του καί ἔπιτασε τὸ κεφάλι του με τὰ δνὸ του χέρια.

—Ἄ! αὐτὰ τὸ χερίσι μας!.. Ἐξακολούθησε ὁ Κομπριάν. Δὲν τὰ ἔφορε... Εἶνε τρομερό!.. Πολὸν πὸ τρομερό ἀπὸ τ' ἀγῶρια!..

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνας ἀνθρώπος μπῆκε μέσα, στο πρόσωπο τοῦ ὁποῖου ὁ Ρουλιταπιλ ἀναγνώρισε τὸν ὄδηγο τοῦ κάρρου, καί ὁ Κομπριάν ἄλλαε μερικεὶς φράσεις μαζί του. Ἐπειτα βγήκε ἔξω. Τότε ὁ Κομπριάν, παραφερόντας τὸ τραπέζι πού βρισκόταν μπροστὰ στο παράθυρο, εἶπε στο Ρουλιταπιλ:

—Θὰ κάνετε καλὰ νάρθητε κοντὰ στο παράθυρο. Ὁ ἀνθρώπος μου ἦλθε καί μ' εἰδοποίησε ὅτι τὸ ζότερο πλησιάζει... Θὰ μπορούσε νὰ παρακολούθησε ἕνα θέμα πολὺ ενδιαφέρον. Εἶματα βέβαιον ὅτι ἡ Νατάσα βροσεται ἀζώμα στο ζότερο... Μιὰ βάρκα διπλώσασε στο ζότερο ἀπὸ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκρηξὶ τῆς ἐπαιλώσε καί ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν ἔπιταε νὰ τριγυρῆ στὸν κόλο. Θὰ προσπαθήσουν τώρα ν' ἀποδιώσαστοῦν ἐδῶ...

Ὁ Κομπριάν εἶχε σταθεῖ μπρὸς στο παράθυρο καί ὁ Ρουλιταπιλ, τὸν πληθύνει...

Τὸ βράδυ ἔπεγε ἀργά. Ὁ οὐρανὸς εἶχε πάρει ἕνα χροῖμα σκοτεινὸ γρυζῶς... Ἀζογύοταν ἔξω ἡ θάλασσα, πού ἔσβινε ἀργὰ στὴν ἀκτῆ... Μαζορὰ φανόταν ἕνα ἰσιοφόρο.

Μεταξὺ τῆς παραλίας καί τοῦ ξενοδοχείου τὸ ἔδαφος ἔκανε κοιλιά, ἡ ὁποία, ὅσποσο, δὲν ἔκρυβε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Κομπριάν οὔτε τὴ θάλασσα, οὔτε τὴν παραλία. Μά, ἀπὸ τὴ θάλασσα, αὐτὸ τὸ ὕψωμα μισοσκέπαζε τὸ πανδοχεῖο.

(Ἀκολουθεῖ)

Μακριὰ φανόταν ἕνα ἰσιοφόρο